

Vinkovci, sportnap, 2024. 05. 24-26.

Az esemény apropóját egy örömteli és egy szomorú körülmény adta. Az örömteli a két postás szakszervezet immár 50 évre visszanyúló igen jó, baráti kapcsolata, a szomorú pedig, hogy ezen alkalommal emlékezünk meg egy mentálisan beteg volt katona által 2000-ben elkövetett merényletben elhunyt horvát postás kollégáról (Robert Bajtal). Érkezésünkkor első dolgunk az ő sírjának megkoszorúzása volt, egyúttal megemlékeztünk a 10 éve elhunyt volt szakszervezeti vezetőről is. Ezt követően Robert Bajtal szülei fogadtak bennünket házuknál – ilyen korábban még nem volt – és láttak el bennünket minden földi jóval.

Az Admiral nevű hotelben szálltunk meg, ahol szobatársam első mozdulatával kiakasztotta a ruhásszekrény tolóajtóját a helyéről. (Az olvasó fantáziájára bízom, hogy eldöntse: szobatársam erőteljének, vagy a szekrény silányságának tudható be az esemény, mindenesetre a szobatársam a gyengébb nem képviselői közé tartozik.) Több évtizedes ezermesteri tapasztalatomra volt szükség, hogy legalább annyira a helyére tegyem, hogy többször már ne zuhanjon ránk. És erre már csak amiatt is szükség volt, hogy a bőségtálat jellemzőit mutató vacsorát kötszerek nélkül tudjuk elfogyasztani. Horvát kollégáink biztosították az élőzenével fűszerezett fergeteges hangulatot, és rájuk bizony nem mondható, hogy sírva vígadnak.

Az emléknapi sportesemények között kispályás labdarúgás és röplabda szerepelt. Ebből az utóbbi le, mert az időjárási viszonyok ugyan igen, de a terepviszonyok lehetetlenné tették lebonyolítását. (Versenyen kívül kipróbáltuk azért – a háló fenn volt – és így meg tudtunk győződni a szervezői döntés bölcsességéről.)

Négy labdarúgó csapat mérkőzött egymással, meg az uszkve 30 fokos meleggel. A magyar csapat gerincét a szekszárdi postások alkották, de bordának, lapockának ott volt még néhány pesti és pécsi sporttárs is. (Nevük elhallgatását ugyan nem kérték, de természetemből adódó irigységem miatt akkor is elhallgatom. Legyen elég annyi, hogy Attila, Dani, Tamás, Darkó, Feri, István (2), Zoli, András és Kyra. Igen, Kyra, és nem coming out-olt, valódi lány volt.) Mieink az esélytelenek nyugalmaival, de nem feltett kézzel küzdöttek, és csak 5 másodpercen múlt, hogy nem a harmadik, hanem a megszokott helyükön végeztek. Sajnos ifjú tolmácsunk egy rosszul sikerült lépésének köszönhetően betekintést nyert a horvát egészségügy sürgősségi ellátó rendszerébe. Szerencsére sem törés, sem szakadás nem történt, és így a vacsorát már kissé sántikálva ugyan, de körünkben fogyasztotta el. (A Postabiztosító tehát mégis kapott szerződésteljesítési lehetőséget.)

A futballpályán megroggyant nemzeti büszkeségünket szerény személyemnek sikerült valamelyest aládúcolnia, mert a röplabda helyébe avanszált darts bajnokságban a harmadik hellyel járó kupát ragadhattam magamhoz. Szerintem érdemtelenül, mert az elején még a szabályokat sem ismertem, de hát, ahogy a mondás tartja, vak tyúk is talál szegyet. (Van egy olyan is, hogy a hülyének van szerencséje, de mert rólam van szó, ezt a magyarázatot most elvetném.)

Este a szokásos dínom-dánom, tánc, majd másnap búcsú a vendéglátóinktól a folytatás kölcsönös ígéretével, és 10 után indulás haza.

Horváth László